

РЕШЕНИЕ

№ 4100

гр. София, 23.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 01.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4716** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-3 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], и със съдебен адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.3, ап.6, срещу Решение № ПО-30 от 28.02.2020 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 53-04-97/21.02.2020 г. срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) № С200022-023-0000471 от 11.02.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“.

Излагат се съображения за незаконосъобразност на решението и потвърденото с него ПНПОМ поради противоречие с процесуалния и материален закон, необоснованост и недоказаност на предпоставките по чл.121, ал.1 ДОПК. Жалбоподателят поддържа, че с наложения запор върху всичките му банкови сметки изключително е затруднено осъществяването на специфичната му дейност по Закона за хазарта (ЗХ), тъй като е запорирана и сметката по чл.6, ал.1, т.3 ЗХ, по която се извършват плащания за онлайн залагания, свързани със залагане и изплащане на печалби. Отделно се поддържа, че административният акт е немотивиран и недоказан, издаден при липса на обезпечителна нужда поради наличие на друго имущество, върху което да се наложи обезпечение. Претендира се отмяна на решението и потвърденото с него ПНПОМ.

Ответникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за

приходите-С., чрез процесуалния си представител юкр.Б., счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С искане за предварително обезпечаване на задължения №Р-22220420000667-039-001 от 10.02.2020 г. на Й. Н. И. - главен инспектор по приходите и ръководител на ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22220420000667-020-001 от 04.02.2020 г., отправено до Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., е поискано налагане на ПОМ по отношение на жалбоподателя.

Посочено е в искането, че в хода на извършена проверка, приключила с протокол № П-22220419095625-073-001 от 31.01.2020 г. са събрани данни за декларираните от лицето по-малко приходи през 2017 г. и 2018 г. Това е дало основание за възлагане на ревизия, при която приходните органи са събрали данни за отчетени от лицето с 43 653 648.41 лв. по-малко приходи от декларираните. Тъй като това би довело до допълнително облагане с корпоративен данък (КД) в размер на 4 365 364.84 лв.-главница и лихви в размер на 822 209.50 лв., докато според приложена от лицето обратна ведомост притежаваните от него ДМА били на стойност 1 719 139.65 лв., установеното несъответствие сочело на обезпечителна нужда.

С оспореното ПНПОМ № С200022-023-0000471 от 11.02.2020 г., издадено от М. Б. - главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., по повод на мотивираното искане, е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление за сумата от 5 187 574.50 лв. по банкови сметки на дружеството в [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], както и запор върху притежаваните от лицето безналични ценни книги, вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти в Централен депозитар.

За обосноваване на обезпечителната нужда в ПНПОМ е посочено, че дружеството притежава машини и оборудване, чиято стойност не е достатъчна за обезпечаване на предполагаемото бъдещо задължение, а според справка в Имотен регистър към Агенция по вписванията същото не притежавало недвижими имоти.

По жалба срещу ПНПОМ по административен ред вх.№ 53-04-97 от 21.02.2020 г. е постановено оспореното срещу Решение № ПО-30 от 28.02.2020 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което оспорването е отхвърлено.

Горестоящият орган е съобразил, че публичният изпълнител, в условията на обвързана компетентност, възприема доводите на ревизорите за предполагаемия размер на бъдещите публични задължения. Намерил е, че е спазена формата по чл.196 ДОПК, доколкото постановлението е издадено въз основа на мотивирано искане на ръководителя на ревизията и след релевантен анализ на посочената в него информация. Изложил е подробни съображения за спазване на нормата на чл.121, ал.3 ДОПК с оглед направената съпоставка между предполагаемия размер на задължението и наличните материални активи на бъдещия длъжник.

Посочил е, че неспазването на изискванията на чл.121, ал.3 и чл.195, ал.7 ДОПК не е абсолютно основание за отмяна на ПНПОМ, а единствено в случаите на съществено нарушение на принципа за съразмерност и прекомерно обременяване на длъжника, която хипотеза не била установена в конкретния случай. Намерил е, че не са налице основанията, предвидени в чл. 208 от ДОПК, за отмяна на наложените обезпечителни

мерки, както и че не са изпълнени предпоставките на чл. 199 от ДОПК за замяна на наложеното обезпечение, доколкото от страна на лицето не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Изтъкнато е, че лицето не се е възползвало от предвидената в закона възможност за замяна на наложените обезпечителни мерки и хипотезата, визирана в чл. 229 от ДОПК - да иска издаването на разпореждане за разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229 ДОПК, с приложени необходими доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентния орган – директорът на Териториалната дирекция на НАП - С. и в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 ДОПК 14-дневен срок.

Неоснователно жалбоподателят поддържа, че административният акт е немотивиран. ПНПОМ изх. № С200022-023-0000471 от 11.02.2020 г. е издадено въз основа на мотивирано искане за предварително обезпечаване на задължения №Р-22220420000667-039-001 от 10.02.2020 г. Приложеното по делото копие на искането не е оспорено по реда на чл.193, ал.1 ГПК относно автентичността на положения от органа по приходите подпис. Излагането на правни доводи в хода по същество в тази насока не може да се приеме за оспорване в посочения смисъл, а като правен аргумент. От правна страна съдът намира, че обективираният на хартиен носител електронен документ е генериран в системата на НАП и е послужил като валидно и редовно основание за сезиране на публичния изпълнител по реда на чл.121, ал.1 ДОПК. Йерархичната зависимост и обвързаност на администрацията предполага ангажиране на дисциплинарната отговорност на публичния изпълнител при евентуално негово непроизнасяне по искането на ръководителя на ревизията. Наличието на двата взаимосвързани документа е указание за реалното им съществуване.

В искането на ръководителя на ревизията подробно са изложени установените при ревизията и при предхождащата я проверка факти и обстоятелства относно размера на очакваните бъдещи публични задължения на лицето. Направен е и анализ на имущественото му състояние по представена оборотна ведомост, за да бъде обоснована обезпечителна нужда. Позоваването на протокол от 31.01.2020 г. във връзка с предхождаща ревизията проверка също не може на самостоятелно основание да обоснове незаконосъобразност на ПНПОМ. Ревизията и проверката са отделни и самостоятелни производства по смисъла на чл.110, ал.1-3 ДОПК, като и в двете се установяват факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. Приобщаването на резултатите от предхождаща проверка към доказателствата, събрани в хода на ревизия, е законосъобразен и често използван процесуален способ. Евентуални нарушения в тази връзка са релевантни към законосъобразността на крайния акт на ревизионното производство, но не и към законосъобразността на ПНПОМ.

Противно на твърденията в жалбата и на представеното удостоверение по чл.86, ал.7 ДОПК липсата на непогасени данъчни и осигурителни задължения не е достатъчна, за да обоснове липса на обезпечителна нужда. Това е само едно от обстоятелствата, които решаващият орган следва да прецени във връзка със спорния въпрос по чл.121,

ал.1 ДОПК дали събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Отговорът на този въпрос изисква анализ, както на имущественото състояние на длъжника, така и обосновка на размера на бъдещите публични задължения. Тук е мястото да се посочи, че публичният изпълнител е обвързан от посочения в искането размер на бъдещите публични задължения. В нормата на чл.121, ал.1 ДОПК, послужила като основание за издаване на ПНПОМ, законодателят е предвидил възможност за налагане на обезпечителни мерки в хода на висящо ревизионно производство, което изискване в случая е спазено. Тази мярка представлява засилена защита на публичния интерес по събиране на бъдещите публични вземания, поради което на публичния изпълнител не са предоставени правомощия по контрол на размера на бъдещите публични задължения.

Релевантната проверка касае обстоятелствата по чл.121, ал.1 и ал.3, чл.195, ал.2 и ал.7 и чл.197, ал.3 ДОПК. Ако при нея се установят категорични данни, че размерът на имуществото на длъжника е по-малък от размера на предполагаемите публични вземания, то това неминуемо обосновава обезпечителната нужда. Мотивите на приложеното от жалбоподателя решение № 503/28.11.2018 г. по адм.д.№ 633/2018 г. на АС Добрич не се споделят от решаващия съд. Наличието на две съдебни решения за отмяна на ПНПОМ не са указание за константна съдебна практика.

Противно на твърденията на жалбоподателя не е необходимо той да е предприел никакви активни действия по отчуждаване на имущество. Мерките по чл.121, ал.1 ДОПК се налагат с цел предотвратяване на такива действия и е логично да бъдат насочени към установеното налично имущество на бъдещия длъжник именно с цел то да не бъде отчуждено. Вярно е, че различни обстоятелства могат да бъдат релевантни за наличието на обезпечителна нужда, като напр. характерът и продължителността на търговската дейност на лицето, неговото общо финансово и имуществено състояние, фискална история, резултати от предходни ревизии и проверки, вкл. действия на лицето по тяхното възпрепятстване, наличие на непогасени публични задължения или вече предприети действия по разпореждане с активи. Всички те трябва да бъдат преценени в тяхната съвкупност съобразно характеристиките на всеки конкретен случай.

В тази връзка, както ръководителят на ревизията, така и публичният изпълнител в обжалваното ПНПОМ, са посочили, че разполагаемите данни за имуществото на лицето (ДМА на стойност 1 719 139.65 лв.) не са достатъчни да покрият очаквания размер на бъдещите задължения. Това, според решаващия състав на съда, е достатъчно да обоснове обезпечителна нужда по смисъла на чл.121, ал.1 ДОПК. Липсата на имущество на длъжника неминуемо сочи, че събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, които са в по-голям размер от наличното имущество, ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Не се доказваха твърденията в жалбата, че жалбоподателят разполага с имущество (ДМА), достатъчно да покрие евентуалните бъдещи публични вземания. Без наличието на данни за друго имущество, върху което да се наложи обезпечение и доколкото предполагаемият размер на установените в хода на ревизионното производство задължения е особено голям, единственият начин за обезпечаване на тяхното събиране, е този чрез наложените вече обезпечителни мерки.

Въпреки изложеното съдът намира формално основание за частична отмяна на

обжалваното решение и потвърденото с него ПНПОМ. Към Искане вх.№ С200022-000-0075126 от 14.02.2020 г. до главен публичен изпълнител М. Б. жалбоподателят е приложил удостоверение от [фирма] изх.№ 80 от 14.02.2020 г., в което е посочена банкова сметка с титуляр [фирма] с наличност от 5 187 574.50 лв. Искането съдържа молба за отмяна на всички други обезпечителни мерки с изключение на сметката по приложеното удостоверение, по която има достатъчен авоар за обезпечаване на цялото бъдещо публично вземане.

Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. В обжалваното постановление не е посочен номер на запорираната сметка на жалбоподателя в [фирма], нито от търговските банки и от Централния депозитар са събрани данни за наличността по банковите сметки и стойността на собствените на дружеството безналични ценни книжа. Съдът намира тези изводи за относими обстоятелствата по чл.121, ал.3 ДОПК, а именно дали обезпечението върху активите не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Наличието на доказателства, че по една от сметките е налице сума, покриваща очаквания размер на бъдещите публични вземания налага извод за непропорционалност на останалите обезпечителни мерки поради свръхобезпеченост.

Изложеното обосновава извод за отмяна на обжалваното решение и потвърденото с него ПНПОМ в частта на всички други обезпечителни мерки извън наложения заповор върху сметката на жалбоподателя в [фирма], посочена в удостоверението на банката изх.№ 80 от 14.02.2020 г. Насочването на обезпечение върху имущество, което надхвърля размера на очакваните бъдещи публични вземания, сочи на несъразмерност на мерките по смисъла на чл.195, ал.7 ДОПК.

По силата на чл.47б от Закона за хазарта плащанията за онлайн залагания, свързани със залагане и изплащане на печалби, се осъществяват по безкасов път, задължително през банкова сметка на организатора на играта, открита съгласно чл. 6, ал. 1, т. 3, при спазване на утвърдените правила на организатора по чл. 22, ал. 1, т. 11. Въпреки, че по делото не са ангажирани доказателства, че посочената в удостоверението изх.№ 80 от 14.02.2020 г. на [фирма] е сметката на [фирма] по чл.47б, вр. чл.6, ал.1, т.3 от Закона за хазарта, съдът дължи произнасяне по това защитно твърдение на жалбоподателя.

От една страна, самото задължено лице е предложило в искането си от 14.02.2020 г. обезпечението да бъде насочено към тази банкова сметка. Запорирането ѝ по реда на чл.202, ал.1 ДОПК лишава длъжника от възможност да се разпорежда със средствата, което затруднение съдът намира за съразмерно на защитимия публичен интерес от събиране на бъдещите публични вземания. Изискването на чл.121, ал.3 ДОПК е мерките да не водят до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето, а ако това е невъзможно - да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Наличието на данни, че длъжникът разполага с друго имущество, вкл. банкови сметки, е указание, че подобно сериозно затруднение и възпрепятстване не е налице. В случай, че блокирането на сметката по чл.47б, вр. чл. 6, ал. 1, т. 3 от Закона за хазарта води до такова възпрепятстване, за длъжника са налице възможностите по чл.197, ал.3 или чл.199, ал.1 ДОПК.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски, но същият не е предявил искане в тази насока. На ответника не се дължи юрисконсултско

възнаграждение, тъй като релевантното доказателство, довело до частична отмяна на оспорения акт, е било приложено в административната преписка на 14.02.2020 г., т.е. било е известно на органите по приходите, но въпреки това не е съобразено от тях при постановяване на обжалваните актове. Не следва страната, която с поведението си е дала повод за съдебния спор, да извлеча благоприятни правни последици от него чрез присъждането на разноски.

Водим от гореизложеното, Административен съд София град, I отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], и със съдебен адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.3, ап.6, Решение № ПО-30 от 28.02.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП [населено място], и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С200022-023-0000471 от 11.02.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, в частта на всички други обезпечителни мерки извън наложения заповор върху сметка № BG 90 ВРВІ 7940 10 77049801 в [фирма].

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], и със съдебен адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.3, ап.6, срещу Решение № ПО-30 от 28.02.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП [населено място], и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С200022-023-0000471 от 11.02.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, в частта на наложения заповор върху сметка № BG 90 ВРВІ 7940 10 77049801 в [фирма].

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: